

Arrest

nr. 248 073 van 25 januari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 juli 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 oktober 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 16 augustus 2019, in functie van haar Nederlandse tante, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 14 februari 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoekster diende op 25 maart 2020, opnieuw in functie van haar Nederlandse tante, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. Op 31 juli 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster bij aangetekend schrijven ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.03.2020 werd ingediend door:

Naam. [Z.]

Voornaam: [H.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 25.03.2020 voor de tweede keer gezinshereniging aan met haar tante, zijnde [M.N.], van Nederlandse nationaliteit, [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko [...] op naam van betrokkene, afgeleverd op 05.03.2019 met een visum type C, afgeleverd door de Franse diplomatieke autoriteiten in Marrakesh met oog op familiebezoek in Frankrijk en één inreisstempel waaruit blijkt dat ze Schengen inreisde via Frankrijk op 19.05.2019.

- attestation administrative' n°141 dd. 16.05.2019

- 'attestation du revenu global imposé au titre de l'année - a cette date' n°11021/2019 dd. 14

- 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°10166/2019 dd. 30.04.2019

- blanco strafregister Marokko dd. 29.04.2019 op naam van betrokkene

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 16.08.2019 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 14.02.2020. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden. In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- bewijs geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 03.01.2016, 02.02.2016, 06.03.2016, 05.04.2016, 08.05.2016, 01.06.2016, 06.07.2016, 01.08.2016, 03.09.2018, 08.10.2016, 02.11.2016, 04.12.2016, 02.01.2017, 04.02.2017, 05.03.2017, 01.04.2017, 03.05.2017,

07.06.2017, 02.07.2017, 04.08.2017, 01.09.2017, 05.10.2017, 08.11.2017, 02.12.2017, 05.01.2018, 02.02.2018, 07.03.2018, 05.04.2018, 02.05.2018, 06.06.2018, 05.07.2018, 01.08.2018, 03.09.2018, 06.10.2018, 02.11.2018, 01.12.2018, 05.12.2018, 02.01.2019, 16.01.2019, 29.01.2019, 18.02.2019, 28.02.2019, 06.03.2019, 07.03.2019, 01.04.2019, 07.04.2019 en 02.05.2019. Deze stortingen zijn weliswaar regelmatig maar beginnen plots drie jaar voor betrokkene's komst naar België, wanneer betrokkene zelf reeds 24 jaar oud is. Uit het geheel van de beschikbare gegevens werd niet afdoende aangetoond dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud, dan wel dat deze werd verzonden voor overige doeleinden. Uit het administratief dossier blijkt immers dat betrokkene bij haar visumaanvraag in april 2019 ten aanzien van de Franse diplomatieke autoriteiten aanhaalde en aantoonde dat zij in Marokko zelf degelijk economisch actief was, zijnde als bediende bij het bedrijf [E.I.] in Marrakesh.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 16.12.2008 in België verblijft.

Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer van de referentiepersoon is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 16.08.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar Schengen, en dat ze niet heeft aangetoond dat ze voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert augustus 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel, dat is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de schending aan van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Haar betoog luidt als volgt:

“Het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie van ‘andere familieleden van een burger van de Unie’:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

In casu is het 2° punt relevant.

Hierbij vult het artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende aan:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Deze artikelen vormen een omzetting door de Belgische staat van Richtlijn 2004/38 in de nationale wet.

Samengevat moeten de lidstaten het verblijf vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord, onder andere van zij die ten laste zijn of die deel uitmaken van het gezin van de EU- onderdaan.

Verzoekster deed een aanvraag bij Dienst Vreemdelingenzaken omdat zij zich in die situatie herkende.

Zij bracht het bewijs deel ten laste te zijn van haar tante voor haar aankomst in het Rijk

De website van gedaagde stelt het volgende:

b) Indien u, in het land van herkomst, ten laste bent van of inwoont bij een burger van de Unie die u wenst te begeleiden of bij wie u zich wil voegen, moet u:

- uw verwantschapsband met de gezinshereniger bewijzen, en*
- bewijzen dat u ten laste was van de gezinshereniger in het land van herkomst en dat deze afhankelijkheid op het moment van de verblijfsaanvraag nog steeds bestaat, of*
- bewijzen dat u bij hem inwoont/met hem samenwoont (voor de aankomst van de burger van de Unie in België).*

U moet documenten voorleggen die zijn opgesteld door de bevoegde overheid van het land van oorsprong of herkomst. Als dergelijke documenten ontbreken, mag u door welk bewijsmiddel ook uw verwantschapsband aantonen en aantonen dat u ten laste bent van de gezinshereniger of bij hem inwoont.

Dat verzoekster stukken bijbracht waaruit blijkt dat de referentiepersoon effectief geld overmaakte aan de verzoekster.

Dat gedaagde stelt dat deze regelmatig zijn. Echter gedaagde stelt dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud.

Dat de door gedaagde gevraagde bewijslast te hoog ligt.

Dat verzoekster verwijst naar de beslissing van het Hof van Justitie C-423/12 Reyes geciteerd als volgt:

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).

23 Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie - een van de grondslagen van de Unie - verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

24 Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.

Derhalve leidt verzoekster af uit het arrest dat het regelmatig verzenden van bedragen door de referentiepersoon aan verzoekster voldoende kan zijn om het bewijs van het ten laste zijn te leveren. Gedaagde stelt ipso facto dat dit niet zo is omdat verzoekster volgens haar zou moeten aantonen waar deze bedragen voor zouden gediend hebben. Zulks gaat manifest in tegen de gevestigde rechtspraak.

Ook het feit dat verzoekster alsnog gewerkt zou hebben op een immokantoor zegt helemaal niets over het ten laste zijn van verzoekster van haar tante.

Verzoekster meent dat zij wel degelijk ten laste was van haar tante voor haar aankomst in het Rijk.

Verzoekster meent dan ook dat de motivering deels onjuist deels niet afdoende."

2.1.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in casu, worden onderzocht in het raam van de toepassing van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat andere dan de in artikel 40bis, § 2 van dezelfde wet bedoelde familieleden van een burger van de Unie die, in hun land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie een recht op verblijf van meer dan drie maanden kunnen laten gelden. Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de vreemdeling die zich, op grond van artikel 47/1 van deze wet, beroept op een recht op verblijf verplicht is de nodige overtuigingsstukken over te maken.

In voorliggende zaak heeft verweerder geoordeeld dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat verzoekster voorafgaand aan haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie in haar land van herkomst ten laste was van haar Nederlandse tante die zij in België wil vervoegen of dat zij in dat land deel uitmaakte van het gezin van deze tante.

Verzoekster betwist niet dat zij niet heeft aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Zij betwist slechts de correctheid van verweerders vaststelling dat de door haar aangebrachte stukken niet toelaten te oordelen dat zijn in haar land van herkomst *“ten laste”* was van haar Nederlandse tante.

Verzoekster stelt in wezen dat het niet is vereist dat zij aantoont waarvoor de geldsommen die haar door haar tante werden overgemaakt hebben gediend en dat verweerder door dit wel te vereisen een incorrecte invulling geeft aan het begrip *“ten laste zijn”*, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst ter staving van haar betoog naar het arrest Reyes van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 16 januari 2014, C-423/12).

De Raad kan slechts vaststellen dat uit de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet blijkt dat verweerder zonder meer vereist dat wordt aangetoond waarvoor de geldbedragen die aan verzoekster werden overgemaakt door haar Nederlandse tante precies werden aangewend. Verweerder heeft voornamelijk geduid dat niet blijkt dat verzoekster *“op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud”*. Hij heeft hierbij opgemerkt dat verzoekster, toen zij bij de Franse diplomatieke diensten een visum aanvraag, aantoonde dat zij in Marokko zelf economisch actief was. Het is niet kennelijk onredelijk om nu werd vastgesteld dat verzoekster in haar land van herkomst was tewerkgesteld als bediende in een bedrijf – hetgeen niet wordt betwist – te oordelen dat het feit dat zij op regelmatige wijze geldsommen ontving van haar tante op zich niet het bewijs vormt dat zij ten laste was van dit familielid. Om te kunnen besluiten dat een vreemdeling ten laste is dient, ook volgens het door verzoekster geciteerde arrest Reyes, te kunnen worden vastgesteld dat er sprake is van een band van afhankelijkheid *“gezien zijn economische en sociale toestand”* en een *“noodzaak van materiële steun”*. Verweerder kan, zonder artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet te schenden, oordelen dat het louter overmaken van geldsommen zonder dat blijkt dat deze noodzakelijk zijn voor verzoekster om in haar basisbehoeften te voorzien niet volstaat om te kunnen vaststellen dat zij ten laste is van haar Nederlandse tante.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel, dat is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Zij stelt het volgende:

“Dat de bestreden beslissing (het bevel, dat nooit uitgevaardigd had mogen worden) gezien bovenstaand middel. Dat immers de nietigverklaring van het de beslissing verblijf de nietigverklaring van het bevel met zich meebrengt.

Ondergeschikt mocht de beslissing verblijf niet worden vernietigd (quod certe non), dan wenst verzoekster volgende argumenten aan te brengen ter staving van het verzoek tot nietigverklaring:

Dat de beslissing als volgt wordt gemotiveerd: legaal verblijf in België verstreken”

Dat in casu toepassing wordt gemaakt van art. 7 1 2° van de Vreemdelingenwet.

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

Dat art. 6 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling die legaal het Rijk is binnengekomen, niet langer dan negentig dagen in het Rijk

verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in een daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

Wordt beschouwd als een persoon die meer dan negentig dagen in het Rijk verblijft, de vreemdeling die meer dan negentig dagen binnen een periode van honderdtachtig dagen op het grondgebied van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen die België bindt, verblijft, waarbij voor iedere dag van het verblijf de honderdtachtig voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen.

Voor de toepassing van het tweede lid geldt de inreisdatum als de eerste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten en de uitreisdatum als de laatste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten. Perioden van verblijf die zijn toegestaan op grond van een verblijfsvergunning of een visum voor lang verblijf worden bij de berekening van de verblijfsduur op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten niet in aanmerking genomen

Dat in casu door gedaagde dient te worden gemotiveerd waarom zij van mening is dat de termijn in art. 6 overschreden werd. Het komt dan ook voor dat gedaagde minstens dient aan te tonen hoe zij deze berekening heeft gemaakt.

Dat in casu de motivering louter luidt:

legaal verblijf verstreken

De motivering is dan ook stereotiep en onduidelijk.

De materiële motiveringsplicht is geschonden."

2.2.2. Allereerst moet worden gesteld dat, aangezien niet blijkt dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden door enig gebrek is aangetast en dient te worden vernietigd, niet verder moet worden ingegaan op verzoeksters uiteenzetting dat indien voormelde beslissing wordt vernietigd dit impliceert dat ook het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten moet worden vernietigd.

De Raad kan daarnaast slechts vaststellen dat verzoekster door op te merken dat verweerder naliet uiteen te zetten waarom hij meende dat zij de haar toegestane verblijfstermijn overschreed en door te stellen dat zij van oordeel is dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep en onduidelijk is niet aantoonbaar dat verweerder deze beslissing nam op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan, op basis van verzoeksters uiteenzetting, niet worden vastgesteld.

Daarenboven kan niet worden voorgehouden dat de overweging dat ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat haar legaal verblijf is verstreken aan duidelijkheid te wensen zou overlaten en verdere duiding zou vereisen. Verzoekster kan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat motivering stereotiep is, aangezien hierin wordt verwezen naar omstandigheden die haar persoonlijke situatie kenmerken.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK